

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 810/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie wydany w dniu 10 września 2021 roku w sprawie o sygn. akt II K 325/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut pierwszy (I) apelacji obrońcy oskarżonego K. C. dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych stanowiący skutek dowolności i przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegających na przyjęciu, że oskarżony w dniu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

10 stycznia 2021 roku o godzinie 1:30 w miejscowości Z., pow. (...), woj. (...), prowadził jako kierujący w ruchu lądowym samochód osobowy marki B. o numerze rej. (...) (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godzinie 2:40 do stężenia na poziomie 1,18% alkoholu etylowego we krwi,

tj o czyn z art. 178a§1 kk, w sytuacji gdy:

- z części zeznań świadka M. K. wynikało, że „ja K. C. i jeszcze dwie osoby, których danych nie pamiętam wsiedliśmy do B. należącego do K. C.. Ja byłem kierowcą. Pojechaliśmy drogą kamienistą do skrzyżowania w tej miejscowości. Obok mnie siedział pasażer K. C.. Nie pamiętam kto siedział z tyłu B.. Ktoś powiedział, abym zrobił bączki autem. Robiłem te bączki. Z tego co kojarzę ja zrobiłem chyba jednego bączka i ktoś wysiadł z auta, ale nie pamiętam kto. Po tym jak ktoś wysiadł, ja zrobiłem jeszcze od

3 do 5 bączków (...), „ ja mówiłem policjantom, że to ja kierowałem tym pojazdem”,

- z części zeznań świadka P. P. wynikało, że „od razu M. K. mówił policjantom, że to on prowadził samochód”,

- z części zeznań świadka S. S. wynikało, że „podpuściliśmy M. K. i on zaczął robić bączki. Nie pamiętam czy ktoś był pasażerem B. (...) K. próbował robić bączki w prawo i w lewo. Nie pamiętam czy ja, czy ktoś inny zauważył, że jedzie jakieś auto. Krzyknęliśmy do K., aby zjechał na bok i on tak zrobił. „ (..) nie przypominam sobie żeby któryś policjant twierdził, że widział kto kierował B.. Zrobił się harmider. Nie pamiętam co było mówione policjantom”.

- z nagrań złożonych do akt sprawy (pendrive) jako załącznik do sprzeciwu wynika, że tego dnia nagrano dwa filmy z tzw. kręcenia bączków pojazdem

marki B. (widać to we właściwościach plików, tj. datę i godzinę), w których widać że na miejscu pasażera siedzi K. C.. Nie tylko jego profil twarzy, ale i głos jest bardzo dobrze rozpoznawalny;

- ze zdjęć kurtek oskarżonego i świadka M. K. wynika, że odzież w/w jest do siebie zbliżona i zgadza się z opisem odzieży jaka utkwiała policjantowi w pamięci jako kurtka kierującego pojazdem, tj. świadek G. D. zeznawał-,, pamiętam , że kierowca miał charakterystyczną szaro czarną kurtkę i wyróżniał się od innych osób".

pomimo, że świadek dalej zeznaje -,, nie pamiętam jak były ubrane osoby z tej grupy. Nie pamiętam, aby ktoś wyróżniał się z tej grupy osób", a zeznań świadka A. T. -,, nie potrafię powiedzieć czy z tej grupy ktoś się czymś wyróżniał. Ponadto apelant podniósł, że sąd I instancji czyniąc te ustalenia nie wziął pod uwagę faktu , iż warunki

	<p>atmosferyczne były trudne = całkowite zachmurzenie 8/8, tj. 100% oraz zamglenie , a co wynika z informacji z (...) karta 82, choć świadek podkreślał wręcz, że widoczność była bardzo dobra, tj. z zeznań A. T. „(...) , mieliśmy dobrą widoczność, widzieliśmy wszystko jak w dzień.”, (...) „w chwili zdarzenia nie było opadów atmosferycznych. Widoczność była dobra, świeciły się lampy uliczne. (na zdjęciach złożonych przez oskarżonego widnieje jedna lampa), zaś z etapu przygotowawczego (potwierdzone przez świadka) - „tego dnia warunki pogodowe były dobre, nie było żadnych opadów atmosferycznych. (...).”</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W ocenie sądu okręgowego zasadność ocen i wniosków wprowadzonych przez sąd I instancji z dowodów</p>			

ujawnionych w toku
przewodu sądowego,
odpowiada zasadom
logicznego
rozumowania i
zasadom
doświadczenia
życiowego. Fakt ten
nie pozwala na
przyjęcie, iż w
niniejszej sprawie
sąd rejonowy
przekroczył granice
swobodnej oceny
dowodów, a tym
samym, dopuścił się
błędu w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku, mogącego
mieć wpływ na
treść wydanego
orzeczenia co do
czynu przypisanego
oskarżonemu K. C.
w punkcie 1.
Sąd I instancji w
pisemnym
uzasadnieniu do
wydanego wyroku
dokonał oceny
wyjaśnień
oskarżonego i
zeznań
przesłuchanych w
sprawie świadków
wskazując, których
świadków
zeznaniom dał wiarę
i w jakiej części oraz
dlaczego odmówił
wiary wyjaśnieniom
oskarżonego, w
których nie przyznał
się do dokonania
zarzucanego mu
czynu. Wbrew
stanowisku obrońcy

oskarżonego zeznania świadków funkcjonariuszy Policji A. T. i G. D. są logiczne, spójne i zasługują na wiarę. Skarżąca w złożonej apelacji podważa wiarygodność zeznań ww. świadków faktem, iż mieli z odległości około 100 metrów jadąc radiowozem , w trudnych warunkach atmosferycznych (w nocy) rozpoznać osobę kierującego (robiącego tzw, bączki) samochodem marki B.. Jest rzeczą oczywistą, że z takiej odległości nie ma możliwości rozpoznania twarzy kierującego innym pojazdem. Jednak obrońca oskarżonego bardzo wybiórczo dokonała analizy zeznań ww. świadków. Przede wszystkim składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym (14. 01.2021 r.) świadkowie ci bardzo precyzyjnie opisali przebieg tego zdarzenia. Z odległości około 100 metrów zauważyli samochód , którym kierujący na jezdni robił tzw. „ bączki”, a więc nie widzieli z tej odległości twarzy

kierującego tym pojazdem. Logiczne było ich zachowanie, że natychmiast podjechali bliżej radiowozem. Warto w tym miejscu zacytować zeznania świadka A. T., który siedział z przodu na miejscu pasażera w radiowozie i dokładnie obserwował całe zdarzenie zeznając: „
Pojazd zauważyliśmy z odległości 100 m. Gdy podjechaliśmy bliżej, kierujący zjechał z jezdni głównej w boczną szutrową drogę, po czym natychmiast otworzył drzwi przednie z lewej strony i wysiadł z samochodu przechodząc z tyłu samochodu B., którym kierował, poszedł szybkim krokiem w kierunku stojącej przy pobliskim ogrodzeniu posesji grupy pięciu osób. Kierujący pojazdem B. opuszczając pojazd nie wyłączył silnika i pozostawił otwarte drzwi kierowcy. Pozostałe drzwi były zamknięte. Od momentu kiedy podjechaliśmy bliżej samochodu B., wyraźnie widziałem, że w tym pojeździe

znajduje się tylko jedna osoba - kierujący nim mężczyzna. Innych osób z pewnością tam nie było. Wysiadł tylko kierujący, a w środku nikt nie pozostał. Ja cały czas, od chwili zauważenia samochodu B. i po zbliżeniu się do niego widziałem kierującego, nie straciłem go z pola widzenia". Tak więc świadek A. T. wyraźnie widział osobę oskarżonego z bliskiej odległości w światłach radiowozu, gdy K. C. po opuszczeniu samochodu B. przechodził z tyłu tego pojazdu, a więc przed przodem radiowozu policyjnego, w którym siedzący funkcjonariusze Policji mogli dokładnie przyjrzeć się osobie, która przed momentem kręciła tzw. „bączki” samochodem marki B.. Dodatkowo A. T. przewidując, że oskarżony może podjąć próbę ucieczki natychmiast udał się za nim nie tracąc jego osoby z pola widzenia i podszedł do niego oraz zaczął z K. C. rozmawiać. Po chwili dołączył

do niego G. D., który wcześniej zaparkował samochód. Nie ma zatem wątpliwości co do osoby kierującego samochodem marki B.. Istotne są także zeznania A. T., że oskarżony nie zaprzeczał, iż prowadził samochód marki B. robiąc nim tzw. „bączki” do momentu, aż funkcjonariusz Policji stwierdził, że czuje od niego woń alkoholu. Dokonana przez sąd I instancji ocena zebranego materiału dowodowego w tej sprawie jest poparta jego wnikliwą analizą i pozostaje pod ochroną art. 7 kpk.

Wniosek

O uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Skoro argumentacja zawarta w pisemnej skardze apelacyjnej okazała się

<p>niezasadna, brak było podstaw prawnych do uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego K. C. i uniewinnienia oskarżonego od przypisanego mu czynu w punkcie 1 wyroku .</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut drugi (II) apelacji obrońcy oskarżonego K. C. dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych stanowiący skutek „braku”, a nie przyjęty za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść, polegający na pominięciu okoliczności faktycznych wynikających:</p> <ul style="list-style-type: none"> - z zeznań świadków A. T. i G. D., z których wynika, że nie pamiętają, aby któraś z osób wyróżniała się czymś na tle innych, - z nagrań i zdjęć odzieży oraz miejsca, w których zarzuca się czyn oskarżeniu, z których to wynika bezspornie, że skrzyżowanie jest po tzw. łuku, oświetlenie jest stare i jednopunktowe oraz oddalone od drogi zaś nagranie 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	zrobione właśnie tej nocy ukazuje jak trudno jest rozpoznać osobę kierującą czy siedzącą obok choć zapis jest tworzony z rąk osoby siedzącej z tylnej kanapy pojazdu.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zeznania świadków A. T. i G. D. (funkcjonariuszy Policji) jednoznacznie wskazują, że nie doszło do pomyłki odnośnie ustalenia przez nich kierującego samochodem marki B. w momencie, gdy podjechali blisko tego pojazdu radiowozem policyjnym. Aktualne są rozważania sądu okręgowego odnośnie oceny ich zeznań zawarte w punkcie 3.1 uzasadnienia. Sam fakt, że oskarżony i M. K. byli ubrani tego wieczoru w podobne kurtki nie podważa wiarygodności zeznań interweniujących funkcjonariuszy			

Policji. Przed wszystkim podnieść należy, że nie musieli oni pamiętać jak były ubrane inne osoby (poza oskarżonym) znajdujące się na miejscu zdarzenia, gdyż swoją uwagę skupili na osobie K. C., którego zapamiętali dobrze jako osobę wysiadającą z samochodu B. od strony kierowcy i szybko oddalającą się w stronę swoich znajomych. Ponadto w czasie interwencji, gdy A. T. rozmawiał z oskarżonym i poinformował go, że czuje woń alkoholu od niego, sytuacja zrobiła się co najmniej nerwowa, gdyż koledzy oskarżonego powiedzieli mu że ma się nie przyznawać i mówić, iż to M. K. kierował samochodem. Tak więc interweniujący funkcjonariusze Policji nie skupiali swojej uwagi na szczegółach ubioru poszczególnych osób, a skoncentrowali się nad opanowaniem tej sytuacji i szybkim przeprowadzeniem dalszych czynności z oskarżonym, który odmówił poddania się badaniu na zawartość alkoholu

w wydychanym powietrzu.			
Wniosek			
O uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro argumentacja zawarta w pisemnej skardze apelacyjnej okazała się niezasadna, to brak było podstaw prawnych do uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego K. C. i uniewinnienia oskarżonego od przypisanego mu czynu w punkcie 1 wyroku .			
3.3.	Zarzut trzeci (III) apelacji obrońcy oskarżonego K. C. dotyczył obrazy przepisów postępowania , mającej wpływ na treść orzeczenia , tj. : -a) art. 7 kpk przez ocenę dowodów sprzeczną z zasadami doświadczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

życiowego i
logicznego
rozumowania
polegającą na daniu
wiary w całości
zeznaniom
świadków A. T. i G.
D. i ocenie ich jako
w całości logicznych
w sytuacji, gdy
w/w świadkowie
zeznawali, że tej
nocy widoczność
była bardzo dobra ,
zaś kierowca
pojazdu B. miał
charakterystyczną
kurtkę w szaro
czarne pasy, podczas
gdy z informacji
z (...) wynika,
że zachmurzenie
było całkowite oraz
występowało
zamglenie. Nadto
w/w świadkowie
zeznali, że zauważyli
w/w pojazd z
odległości 100
metrów podczas, gdy
ze zdjęć widnieje
nam usytuowanie tej
drogi i jej odcinka aż
do łuku , w którym
kręcono tzw. bączki ,
gdzie z każdej strony
do łuku prowadzi
bardzo długi prosty
odcinek. Bacząc
na doświadczenie
życiowe, nasze jako
kierowców,
dziwnym się wydaje,
że jadąc prostym
odcinkiem drogi
widzimy dopiero
z odległości 100
metrów (czyli
zaledwie 2 słupków
drogowych) pojazd

kręcący tzw. bączki i to na środku skrzyżowania. Nadto biorąc pod uwagę w/w warunki atmosferyczne, brak nowoczesnego oświetlenia przy tymże łuku, tj. jedna lampa dająca żółte światło i umieszczona w sporej odległości od jezdni) jak i biorąc pod uwagę odzież tychże osób z grupy (wg. zeznań policjantów nie pamiętają aby ktoś z tej grupy czymś się wyróżniał), która jest ciemna, to ciężko zgodzić się z tym , że przeciętny człowiek jest w stanie w sposób nie budzący wątpliwości rozpoznać osobę z takiej odległości i to widoczną z profilu, siedzącą w samochodzie z za jego szyby;

b) art. 7 kpk poprzez ocenę dowodów sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania polegającą na dewaluowaniu wyjaśnień oskarżonego w całości w sytuacji, gdy oskarżony wyjaśnił przebieg zdarzenia z dnia 10

stycznia 2021 r. i podawał, że posiada nagrania z przebiegu zdarzenia , które złożył jako załącznik do sprzeciwu;

c) art. 167 kpk w zw. z art. 169§2 kpk w zw. z art. 211 kpk poprzez ich niezastosowanie i nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z eksperymentu procesowego polegającego na sprawdzeniu czy przeciętny człowiek w ramach nocy, zamglenia i zachmurzenia jest w stanie rozpoznać osobę kierowcy pojazdu z odległości 100 m podczas, gdy Sąd Rejonowy w Belchatowie oparł się jedynie na własnym stwierdzeniu , że na zapisach nagrań z 10 stycznia 2021 r. nie rozpoznaje twarzy kierowcy, pasażera i na podstawie wyłącznie zeznań policjantów ustalił przebieg zdarzenia z dnia 10 stycznia 2021 r. pomimo, że sam przyznał, że nie rozpoznaje twarzy kierowcy z zapisu nagrania wykonanego z tylnej kanapy pojazdu, co tym bardziej powinno wzbudzić w Sądzie Rejonowym

w Bełchatowie
niejako „
docieklivość co do
przebiegu zdarzenia;

d) art. 5§2 kpk
poprzez
rozstrzygnięcie
niedających się
usunąć wątpliwości
na niekorzyść
oskarżonego
wynikających z :

- zeznań świadka
M. K. w tej części,
z której wynika,
że „ kręcił on bączki
pojazdem marki B. ,
gdy był sam jak i gdy
miał pasażerów,

- zeznań świadka
S. S. w tej części,
z której wynika,
że krzyknęli do
K. by zjechał z
drogi, bo jedzie jakiś
samochód,

z zeznań świadka J.
M. w tej części, z
których wynika, że
siedział on z tyłu
pojazdu marki B.,
gdy M. K. „ kręcił
tzw. bączki",

- z nagrań z
kręcenia bączków
załączonych przez
oskarżonego.

Zdaniem obrońcy
oskarżonego mogło
dojść do
pomyłkowego
wskazania
oskarżonego jako

	osoby kierującej pojazdem.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>W ocenie sądu okręgowego, jak zaznaczono już w punkcie 3.1 uzasadnienia, zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd I instancji z dowodów ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala na przyjęcie, iż w niniejszej sprawie sąd rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia co do czynu przypisanego oskarżonemu K. C. w punkcie 1. Podnieść należy, że odległość 100 metrów z jakiej</p>			

funkcjonariusze
Policji zauważyli
kręcący tzw. „
bączki” samochód
marki B. jest
odległością
orientacyjną.
Ponadto jadący
radiowozem
policyjnym
funkcjonariusze
Policji patrolują
cały teren i ich
uwaga podczas jazdy
radiowozem skupia
się na tym, czy
coś podejrzanego
nie dzieje się na
trasie ich przejazdu.
Nie jest zasadny
zarzut naruszenia
przepisów
postępowania
mających wpływ na
treść zaskarżonego
wyroku tj. art. 167
kpk w zw. z
art. 169§2 kpk w
zw. z art. 211
kpk poprzez ich
niezastosowanie i
nieprzeprowadzenie
z urzędu dowodu
z eksperymentu
procesowego
polegającego na
sprawdzeniu czy
przeciętny człowiek
w ramach nocy,
zamglenia i
zachmurzenia jest
w stanie rozpoznać
osobę kierowcy
pojazdu z odległości
100 m, gdyż zgodnie
z art. 170 §1 pkt
2 kpk okoliczność,
która miałyby być
udowodniona
poprzez

przeprowadzenie
eksperymentu
procesowego jest
udowodniona
zgodnie z
twierdzeniem
apelanta bez
przeprowadzania
eksperymentu
procesowego. Jest
rzeczą oczywistą,
że nie można
z odległości 100
metrów rozpoznać
twarzy osoby, która
robi tzw. „bączki”
kierowanym przez
siebie samochodem
i to w warunkach
nocnych przy
ograniczonej
widoczności. Nie
zmienia to jednak
prawidłowej oceny
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego
dokonanej przez sąd
I instancji. (...)
tej sprawy nie
sprowadza się do
zagadnienia : czy
dwóch
funkcjonariuszy
Policji nie pomyliło
osoby kierującego
pojazdem B.,
którego obserwowali
z odległości 100
metrów, a do
zupełnie innego
zagadnienia, a
mianowicie czy
mogli pomylić osobę
kierującego
samochodem B.
widząc go dokładnie
w światłach
radiowozy z
odległości kilku

metrów? W tym stanie faktycznym nie ma wątpliwości zdaniami sądu okręgowego, że funkcjonariusze Policji (a w szczególności A. T.) nie mogli pomylić osoby, która kierowała samochodem marki B., który widzieli z odległości 100 jak kierujący nim robił tzw. „bączki”. Nie zmienia tego fakt, że było to w nocy, przy słabym oświetleniu miejsca zdarzenia i zachmurzeniu. Jednocześnie sąd okręgowy zauważa, że idąc tokiem rozumowania apelanta przy ocenie wiarygodności zeznań świadków A. T. i G. D. odnośnie ich możliwości zauważenia w sposób pewny oskarżonego jako kierującego pojazdem marki B., przy panujących warunkach atmosferycznych (zachmurzeniu, mgle), na które powołuje się apelant, powstaje wątpliwość co do wiarygodności zeznań świadków M. K. (k-9v-10), S. S. (k-23), którzy nadjeżdżający radiowóz (pojazd) widzieli z odległości

600-800 metrów, w tych złych warunkach atmosferycznych. Nie zmienia także oceny dokonanej przez sąd I instancji zebranego w sprawie materiału dowodowego nagranie na pendrive dołączone przez oskarżonego do sprzeciwu od wydanego wyroku nakazowego, gdyż nagrane dwa filmy telefonem komórkowym w dniu zdarzenia potwierdzają jedynie fakt, że samochodem marki B. w dniu 10 stycznia 2021 roku mogły kierować różne osoby i kręcić nim tzw. „bączki”, zanim zainteresowani funkcjonariusze Policji. Podnieść należy, że z konsekwentnych zeznań A. T. i G. D. wynika, że gdy podjechali do samochodu B. w dniu zdarzenia, to wewnątrz tego samochodu był tylko kierowca, który szybko opuścił go, nie gasząc silnika. Tymczasem z załączonych filmów wynika, że nie tylko kierujący znajdował się w samochodzie podczas ich nagrywania, a

ponadto filmy te są nagrane w czasie jazdy samochodem podczas kręcenia tzw „ bączków”, a nie ma na nich nagranych momentu zatrzymania samochodu i wysiadającego z niego kierowcy. Na jednym z filmów twarzy kierowcy nie da się rozpoznać, natomiast na drugim jest widoczny profil twarzy kierowcy i pasażera, ale nie zmienia to faktu, że mógł to być M. K. (który był trzeźwy w dniu zdarzenia) i mógł kierować samochodem robiąc tzw. „ bączki” przed oskarżonym. Nie zachodzą zatem w tej sprawie przesłanki z art. 5 §2 kpk, które nasuwałyby uzasadnione wątpliwości co do sprawy zarzuconego i przypisanego czynu oskarżonemu K. C..

Wniosek

O uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconego mu czynu.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.			
Skoro argumentacja zawarta w pisemnej skardze apelacyjnej okazała się niezasadna ,to brak było podstaw prawnych do uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego K. C. i uniewinnienia oskarżonego od przypisanego mu czynu w punkcie 1 wyroku.			
3.4.	Zarzut czwarty (IV) apelacji obrońcy oskarżonego K. C. został podniesiony z ostrożności procesowej i dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych stanowiącego skutki braku i przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia polegający na braku ustalenia, że w wykazie karalności oskarżonego za wykroczenia nie doszło do zatarć tychże ukarań podczas, gdy są one z 2016 roku i nie można tychże brać pod uwagę. Tym samym przy występowaniu innych okoliczności łagodzących (niekaralność), sąd	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>I instancji mógł wobec oskarżonego zastosować instytucję warunkowego umorzenia postępowania, co przy planach utworzenia własnej działalności gospodarczej ma ogromne (oskarżony chce otworzyć własny warsztat mechaniki pojazdowej).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Oskarżony w dniu zdarzenia był w stanie nietrzeźwości (1,18 promila alkoholu we krwi) , znacznie przekraczającym minimalny próg wynikający z treści art. 115 § 16 pkt 1 kk dla przyjęcia takiego stanu warunkującego odpowiedzialność karną z art. 178a §1 kk za prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w takim stanie. Bezsporne jest w sprawie, że K. C. nie musiał kierować wówczas samochodem, a zrobił to wyłącznie</p>			

po to, aby „popisać” się swoimi umiejętnościami w gronie znajomych. Kierował samochodem na drodze publicznej uczęszczanej przez inne pojazdy w obecności znajomych, którzy wiedzieli, że jest po spożyciu alkoholu, w ten sposób okazując lekceważący stosunek do obowiązujących zasad i norm moralnych, nietrzeźwy kierowca nie powinien w takim stanie kierować samochodem.

Biorąc pod uwagę treść art 115 §2 kk uznać należy, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest znaczny. M. C. działał z zamiarem bezpośrednim kierowania samochodem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości w celu „popisania się” przed znajomymi swoimi umiejętnościami jako kierowcy. Stan nietrzeźwości, w którym się znajdował był znaczny (powyżej 1 promila alkoholu we krwi). Brak jest zatem przesłanek

<p>z art. 66 §1 kk do warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego odnośnie przypisanego mu czynu, gdyż stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest znaczny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O warunkowe umorzenie postępowania karnego w stosunku do oskarżonego M. C..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest znaczny, to brak było podstaw prawnych do uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego K. C. i warunkowego umorzenia postępowania karego odnośnie przypisanego mu czynu.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI</p>		

PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sąd okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok sądu merita, który został zaskarżony na korzyść przez obrońcę oskarżonego K. C..		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Skoro zarzuty podnoszone w apelacji przez obrońcę oskarżonego K. C. nie zasługiwały na uwzględnienie, a także z urzędu brak było podstaw prawnych do zmiany		

lub uchylenia wyroku sądu I instancji, należało zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Punkt 2 wyroku sądu okręgowego.	Na podstawie art. 636§1 kpk sąd		

	<p>okręgowy obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, gdyż tylko obrońca oskarżonego wniósł apelację w tej sprawie i nie została ona uwzględniona. Na podstawie art. 8 iw zw. z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U z 1983 r. po. 223 z późn. zm) sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 400 złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20 złotych z tytułu zwrotu wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa za postępowanie odwoławcze.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Obrońca oskarżonego K. C.</p>	
<p>Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia</p>	<p>brak albo</p>	<p>Skarżone jest rozstrzygnięcie ustalające,</p>

ustalenie, którego dotyczy apelacja	że oskarżony K. C. popełnił przypisany mu czyn.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana